

Cîrjă de lumină

Dragos Niculescu

Cînd ne iubim parcă fugim departe,
Spre ceru-mbrățișării ca de foc,
Nici nu mai știm de-i viață sau de-i moarte,
Noi, două simple stele de noroc.

Sîntem eroi într-o minune pură,
De care-am fost făcuți răspunzători,
Și-nțelegînd de noi cine se-ndură
Printre săruturi plîngem uneori.

Ne învelim ca de sfîrșit de lume
Unul cu altul spre a ne salva,
Cu brațe-ntinse ne strigăm pe nume,
De parc-un vînt ciudat ne-ar separa.

Și te străbat cu facla mea aprinsă,
Ca pe o beznă-a unui vechi mister,
Tu, poarta vieții mele, proaspăt ninsă,
Mai scîrțîind prin viscol și prin ger.

Și mă cuprinzi, în tremur, ca o floare,
Ce se hrănește chiar cu carnea mea...
Atunci mă dăruie ție în crispare,
Îmbogățind cu mine seva ta.

Dar chiar cînd totul pare-atît de bine,
Sau cel tîrziu cînd ne-am mai liniștit,
Să fim conștienți că-n legea firii vine
O depărțire, poate și-un sfîrșit.

Ne vom pîndi, fără cuvinte,-n taină,
Vei fi departe, n-o să te mai strig –
Doi condamnați fără motiv și haină,
Tot dîrdîind printr-un oraș de frig...

De-aceea îți propun luciditate,
Prin vrajă, hai să trecem precaut,
Se sting iubiri uriașe vinovate
De a fi ars prea mult de la-nceput.

Am să te rog atunci ca pe-o străină,
Cu care s-a-ntîmplat a mă-ntîlni,
Să-mi împrumuți o cîrjă de lumină

Cu tine-n gând spre-a nu mă prăbuși.

(Din volumul "Înger fără statuie")